

Seceta a ucis toată câmpia din mine

Petre Ioan Cretu

e atâta căldură furioasă lătită peste tot
cumva soarele s-a prelins pe lângă bolta subțire
umbrele orbilor se lipesc de asfaltul topit
ies aburi în zare ca niște duhuri rele
orașul a înnebunit curge ca o lavă fierbinte în câmpie
peste brazde, peste știuleții arzând și macii împietriți
țărani jertfesc zarea în lanul ars de porumb
iese paparuda în miez de taină să ude arșița din cucu
și cântă ca o târfă cu umerii de spumă /în minijupă și cizme de gumă

s-au răsculat toți caii morți din fântâni
printre coloanele de lumânări
cu coastele aripi, cu mirosul de hoit
ca nicicând ei străbat zarea de-a lungul și de-a latul
peste dropiile arse peste scrumul ca roua
mi-e atât de departe încât mă sufoc ninge cu scrum
în livezi și noi cumva mai spre seară
ne cărăm spitalele și morții și toată câmpia în spate
până la marginea orașului nuntit cu alai

- cum îngropăm lumina sub pietre să nu ne mai doară gândul.

pe miriști se aude un fâlfâit de oglinzi înnegrite de fum
cad cucii trăsnii și țipetele lor se înfig în ferestre în oase de timp
bătrânii satului neputincioși adunați în cerc în livada de duzi
bat din picior și în toaca de lemn
ei invocă ploaia ori moartea nici nu se mai știe a ce
din vechiul curcubeu cad culorile una câte una până la piele
hoții de ploaie sparg lacătele nopții și fură
tot întunericul ce-a mai rămas în lume
în sufletele noastre un înger scurge ceară
într-o pecete, sigiliul vieții fără de moarte

rana din pleoapă cuprinsă de febră, în mine mai crește lumină, să știi!